

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1739/2015
16.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца М.Р. из Н., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде материјалне и нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3580/14 од 05.05.2015. године, у седници одржаној 16.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3580/14 од 05.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу, Судска јединица Кучево, П1 94/13 од 11.06.2014. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име разлике у заради у периоду од јануара 2010. до 05.10.2012. године, плати укупно 831.120,87 динара са законском каматом на појединачне месечне износе и са даном доспећа ближе одређеним овим ставом изреке, да у корист тужиоца уплати одговарајуће порезе и доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и осигурање од незапослености, те да у радну књижицу тужиоца упише стаж осигурања за период од 19.04. до 05.10.2012. године. Ставом другим изреке обавезана је тужена да на појединачне месечне износе зараде плаћене за период октобар 2010. – април 2012. године, плати и затезну камату од дана доспећа до дана плаћања (износи, датуми доспећа и датуми плаћања ближе су одређени овим ставом изреке). Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу плати 33.117,06 динара на име накнаде штете за 8 радних дана неискоришћеног годишњег одмора за 2009. годину, са каматом од 01.07.2010. године до исплате, те да у корист тужиоца уплати одговарајуће порезе и доприносе за ПИО, здравствено осигурање и осигурање од незапослености, а ставом четвртим изреке

обавезана је да му на име накнаде за лечење плати 28.519,00 динара са каматом од 29.05.2012. године до исплате. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да му накнади нематеријалну штету исплатом по 1.500.000,00 динара, и то због повреде угледа, због повреде части и на име страха због губитка посла, односно укупно 4.500.000,00 динара са каматом од 11.06.2014. године до исплате. Ставом шестим изреке обавезана је тужена да му плати и 500.000,00 динара због повреде права на правично суђење, све са каматом од 11.06.2014. године до исплате, док је ставом седмим изреке обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 191.391,57 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3580/14 од 05.05.2015. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу на име разлике у заради плати појединачне месечне износе са законском каматом од доспелости до исплате, за период од марта 2010. до 05.10.2012. године, у ставу другом и делу става трећег изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу плати 33.117,06 динара на име накнаде штете за 8 радних дана неискоришћеног годишњег одмора за 2009. годину, са каматом од 01.07.2010. године до исплате. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртном, петом и шестом изреке, тако што је, тачком 1. овог става, одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужена, на име накнаде за лечење плати 28.519,00 динара са каматом од 29.05.2012. године до исплате, а тачком 2. истог става одбијен је и тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена обавезе да му на име повреде угледа, повреде части и на име страха због губитка посла плати по 1.500.000,00 динара, односно укупно 4.500.000,00 динара са каматом од 11.06.2014. године до исплате. Ставом другим тачка трећа, обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року плати 80.000,00 динара са каматом од 11.06.2014. године до исплате, док је за преосталих 420.000,00 динара са припадајућом каматом, тужбени захтев одбијен. Ставом трећим изреке, укинута је првостепена пресуде у делу става првог и у делу става трећег изреке, којима је тужени обавезан да плати порезе надлежним фондовима и тужба се у том делу одбацује. Ставом четвртим изреке укинута је првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је тужена обавезана да у корист тужиоца уплати одговарајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и осигурање од незапослености, те да у радну књижицу тужиоца упише стаж осигурања за период од 19.04. до 05.10.2012. године, у делу става трећег изреке којим је обавезана тужена да на износе из овог става уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, за здравствено осигурање и за осигурања од незапослености, као и решење о трошковима поступка садржано у ставу седмом изреке првостепене пресуде.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, побијајући је у ставу другом тачка трећа изреке.

Поступак у овој правној ствари покренут је 18.02.2013. године, дакле после 01.02.2012. године, а побијана другостепена пресуда донета после 31.05.2014. године, односно после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), па се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде материјалне и нематеријалне штете, поднета је 18.02.2013. године. Тужена ревизијом побија само правноснажну одлуку у ставу другом тачка трећа изреке, којом је тужена обавезана да плати тужиоцу 80.000,00 динара (на име накнаде штете због повреде права на правично суђење), па наведени износ уједно представља и побијану вредност предмета спора, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, од 111,1627 динара за 1 евро, представља динарску против-вредност 719,66 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Приликом одлучивања, Врховни касациони суд је имао у виду наводе тужене којима указује да је у конкретном случају ревизија дозвољена применом члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, по којој је ревизија увек дозвољена када је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, али налази да су исти неосновани. Наиме, ревизијом се побија став други тачка трећа изреке, којом је преиначена првостепена пресуда у ставу шестом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року, плати 80.000,00 динара са припадајућом каматом, док је за преосталих 420.000,00 динара тужбени захтев одбијен. Међутим, имајући у виду да је наведеним ставом првостепене пресуде усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу по овом основу плати 500.000,00 динара са припадајућом каматом, то је првостепена пресуда том делу само делимично преиначена, односно за 420.000,00 динара са припадајућом каматом, док је у преосталом делу (у коме је усвојен захтев за 80.000,00 динара), који се ревизијом и побија - правноснажна пресуда потврђена. Имајући ово у виду, произлази да побијаним делом правноснажне пресуде није преиначена првостепена одлука, па код оцене дозвољености ревизије нема места ни примени члана 403. став 2 тачка 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**